

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Sžf/118/2013                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 4012200537                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 02.07.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jozef Milučký            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:4012200537.2 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Martin Burkuš, M. R. Štefánika 115, Úľany nad Žitavou, zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Borovskou, Štefánikova 7, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020504/1/612650/2012 zo dňa 2. apríla 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/26/2012-140 zo dňa 2. júla 2013, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/26/2012-140 zo dňa 2. júla 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného uvedeného v záhlaví rozhodnutia, ako i rozhodnutia správca dane, ktorým správca dane podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) potvrdil rozhodnutie - platobný výmer Daňového úradu Šurany č. 633/230/15282/11/Dan zo dňa 25. októbra 2011, ktorým bol za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2009 žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) v sume 21 226,39 €.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že z predloženého spisového materiálu žalovaného, ktorého súčasťou je i spis prvostupňového správneho orgánu krajský súd zistil, že Daňový úrad Šurany ako správca dane listom oznámil žalobcovi výkon daňovej kontroly DPH za zdaňovacie obdobie I. - IV. štvrťrok 2009 a daň z príjmov fyzickej osoby za rok 2009. Daňová kontrola sa začala dňa 25. októbra 2010. O výsledku daňovej kontroly vyhotovil správca dane protokol č. 633/320/13905/2011/Agh zo dňa 21. septembra 2011, ktorý bol so žalobcom prerokovaný dňa 21. októbra 2011. Následne správca dane

začal vyrubovacie konanie, v rámci ktorého vydal dodatočný platobný výmer, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2009 v sume 21 226,39 €. Tento rozdiel vznikol tým, že žalobca pri predaji ojazdených vozidiel uplatňoval osobitnú úpravu dane podľa § 66 zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH, pričom daň odviezol zo základu dane, ktorý predstavoval kladný rozdiel medzi predajnou cenou a kúpnu cenou, znížený o daň, hoci mal priznať a odviesť daň z nadobudnutia tovaru v tuzemsku z iného členského štátu a pri predaji vozidla použiť bežný režim, t. j. uplatniť daň z celej predajnej ceny. Proti tomuto dodatočnému platobnému výmeru správcu dane podal žalobca odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodol napadnutým rozhodnutím tak, že tento dodatočný platobný výmer potvrdil. Podľa názoru krajského súdu žalovaný postupoval správne, nakoľko dodatočný platobný výmer bol vydaný v nadväznosti na nesprávny postup žalobcu v súvislosti s nákupom ojazdených motorových vozidiel v Rakúsku a ich následným predajom, pričom žalobca nesprávne použil osobitnú úpravu DPH stanovenú v § 66 zákona o DPH, v dôsledku čoho nesprávne stanovil základ dane ako rozdiel medzi predajnou cenou a kúpnu cenou zníženou o daň. Krajský súd poukázal na to, že táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z faktúr rakúskeho dodávateľa, na ktorých je uvedené, že dodávka je oslobodená od dane podľa čl. 6 (1) o dani z predaja, resp., že ide o nezdanenú dodávku v rámci EU podľa čl. 6 (1) UStG. Išlo teda o tovar v štáte dodania - Rakúsko oslobodený od dane, ktorý však v tuzemsku mal žalobca zdaňovať postupom podľa § 69 ods. 6 v nadväznosti na § 11 a § 22, § 23 zákona o DPH. Tento právny názor krajského súdu podporuje i čl. 226 Smernice rady 2006/112/ES, podľa ktorého v prípade uplatňovania jednej z osobitných úprav na použitý tovar musia faktúry obsahovať odkaz na čl. 313, 326 alebo 333, alebo na príslušné vnútroštátne ustanovenia alebo iný odkaz, ktorý uvádza, že sa uplatnila jedna z týchto úprav. Dodávateľské faktúry však neobsahujú odkaz na osobitnú úpravu dane. Žalobca bol preto podľa názoru krajského súdu povinný tovar zdaňovať v bežnom režime zdanenia. V tomto smere sa krajský súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Krajský súd ďalej poukázal na to, že z dodatočného platobného výmeru správcu dane, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2008, ako z písomnej, tak i tabuľkovej časti tohto výmeru jednoznačne vyplýva akým spôsobom, na základe akých podkladov a z akých právnych dôvodov bol tento rozdiel DPH žalobcovi vyrubený, pričom správnosť jeho výpočtu je matematicky ľahko overiteľná. Ostatne, žalobca v podanej žalobe voči výške dodatočne vyrubeného rozdielu dane z pridanej hodnoty ani nič konkrétne nenamietal.

K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný svoje rozhodnutie (vrátane správcu dane) založil na údajoch, ktoré si žalobca nemôže overiť a to na akomsi šetrení vykonanom rakúskou daňovou správou krajský súd uviedol, že toto tvrdenie považuje za účelové, nakoľko bez konkrétneho tvrdenia žalobcu, napr. v čom sú tieto údaje nepravdivé v porovnaní so skutočnosťou, nemá dôvod upodozrievať a spochybňovať pravdivosť ich vypovedacej hodnoty. Z uvedeného dôvodu preto nemožno považovať napadnuté rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné a nezrozumiteľné.

K námietke žalobcu, že žalovaný napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie správcu dane aj v časti označenia žalobcu ako: Martin Burkuš, DIČ: 1035165230, IČO: 40058549, M. R. Štefánika 115, 941 03 Úľany nad Žitavou i napriek zániku jeho živnostenského oprávnenia dňa 31. decembra 2010, poukázal krajský súd na to, že táto námietka vzhľadom na kontrolované obdobie nie je právne významná. Bezpochyby žalobca v tomto kontrolovanom období náležitosti takéhoto označenia splňal.

Proti rozsudku Krajského súdu v Nitre podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutia daňových orgánov oboch stupňov. V prípade, že odvolací súd zistí dôvody na zrušenie rozsudku krajského súdu v zmysle § 221 OSP, navrhol ho zrušiť. Uviedol, že k zamietnutiu žaloby viedli krajský súd skutočnosti, ktoré vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu a z nesprávneho právneho posúdenia. Tvrdil, že krajský súd nielenže vec nesprávne právne posúdil, ale sa ani v celom rozsahu nevysporiadal s tvrdeniami a argumentáciou žalobcu, čím rozhodnutie krajského súdu je nielen nesprávne, ale mu chýba i jeden zo základných predpokladov a to presvedčivosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktoré má nielen zhrnúť skutkový stav a uviesť prijaté rozhodnutie, ale i vzbudiť v účastníkoch konania presvedčenie, že rozhodnutie je správne a spravodlivé. V rozhodnutí krajského

súdu podľa názoru žalobcu chýbajú tieto základné atribúty rozhodnutia, a to jeho presvedčivosť a vyporiadanie sa s tvrdeniami žalobcu, ktoré sú zásadného významu.

V odvolaní ďalej žalobca uviedol, že ako daňový subjekt počas celého výkonu podnikateľskej činnosti, t.j. v roku 2007, v roku 2008 i v roku 2009 dovážal použitý tovar - ojazdené motorové vozidlá. Počas celého uvedeného obdobia postupoval pri zdaňovaní a odvode DPH v zmysle § 66 zákona o DPH. Počas celého uvedeného obdobia výkonu podnikateľskej činnosti žalobcu nedošlo k zmene právnej úpravy, týkajúcej sa zdaňovania použitého tovaru dovážaného z iného členského štátu. Preto žalobca nemal dôvod postupovať v roku 2008 pri zdaňovaní a odvode DPH inak ako v roku 2009. Pritom protokol o výsledku daňovej kontroly bol vyhotovený 21. septembra 2009, t.j. v čase, keď žalobca nemal pochybnosť o správnosti svojho postupu pri zdaňovaní DPH, a to už aj preto, že jeho postup i správnosť postupu pri zdaňovaní DPH bola одобrená kontrolou správcu dane za zdaňovacie obdobia roku 2007. Následne o cca 3 roky neskôr pri vykonaní daňovej kontroly za rok 2008 už správca dane, ako aj žalovaný konštatovali, že došlo k nesprávnemu zdaňovaniu a žalobca mal postupovať podľa § 69 ods. 6 v spojení s § 11 a § 22 a § 23 zákona o DPH a to napriek tomu, že pri výkone rovnakej daňovej kontroly za rok 2007 nekonštatovali daňové orgány nesúlad so zákonom o DPH, nedošlo k zmene právnej úpravy ani k účtovaniu na základe iných faktúr.

Žalobca ďalej uviedol, že krajský súd pochybil, keď akceptoval odlišný postup daňových orgánov pri výklade a následnej aplikácii totožnej právnej normy na totožné skutkové okolnosti za obdobie roku 2007 a 2008, že krajský súd pochybil, keď sa nezaoberal tým, že ak by aj došlo k pochybeniu žalovaného pri výklade právnej normy pri výkone daňových noriem, nie je možné, aby uvedené pochybenie išlo na ťarchu žalobcu, nakoľko nejasné a neurčité právne normy nemožno aplikovať a vykladať na ťarchu adresáta právnej normy, t.j. daňového subjektu, že krajský súd nesprávne vyhodnotil skutkový stav, keď jednostranne konštatoval, že z faktúr rakúskeho dodávateľa (na ktorých je uvedené, že dodávka je oslobodená od dane podľa čl. 6 (1) o dani z predaja) jednoznačne vyplýva, že žalobca nesprávne použil osobitnú úpravu dane stanovenú v § 66 zákona o DPH, mal za to, že krajský súd sa nevyporiadal s pochybeniami v obsahu preskúmaného rozhodnutia, poukázal aj na rozhodnutia Európskeho súdneho dvora, poukazujúce na tú skutočnosť, že je potrebné poskytnúť právnu ochranu daňovníkom, ktorí v dobrej viere vykonávali zdaňovanie DPH. V závere uviedol, že z právnej úpravy je nepochybné, že cieľom zákonodarcu ako aj Európskej únie je (viď Smernica Rady 2006/112/ES), aby sa použité tovary zdaňovali osobitnou sadzbou dane. V záujme právnej istoty a predvídateľnosti právnych noriem nie je možné, aby daňový úrad ako aj žalovaný pri kontrole roku 2007 aplikovali a vykládali zákon o DPH určitým spôsobom a o 5 rokov ten istý zákon o DPH už spôsobom úplne odlišným - opačným, že obdobným spôsobom, ako postupoval v danej veci Daňový úrad Šurany, postupovalo aj ďalších cca 33 daňových úradov u cca 70 daňových subjektov. Išlo o bežnú prax zdaňovania ojazdených motorových vozidiel, ktoré boli dovážané na územie Slovenskej republiky. Uvedená prax nebola v rozpore so zákonom, nakoľko daňové úrady rozpor so zákonom nekonštatovali a až v roku 2012 začali hromadnú akciu a vykonali daňové kontroly a opakované daňové kontroly, na základe ktorých mali dôjsť k záveru, že doterajší postup bol nesprávny a bolo potrebné prekvalifikovať postup zdaňovania. Uvedeným postupom nielen žalobca, ale akýkoľvek daňovník stráca právnu istotu, že ak postupuje určitým spôsobom, pričom uvedený postup zdaňovania bol uznaný, ako správny aj samotným daňovým úradom, ako orgánom verejnej moci, dôjde k náhlej zmene pri výklade a aplikácii zákona práve orgánom, ktorý má byť jeho vykonávateľom.

Žalovaný sa k odvolaniu písomne vyjadril, poukázal na správnosť dôvodov napadnutého rozsudku a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu, ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 2. júla 2014 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Nitre. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú prakticky totožné s dôvodmi samotnej žaloby, a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že v danom prípade bola medzi účastníkmi spornou otázka, či v súvislosti s predajom ojazdených motorových vozidiel nakúpených v inom členskom štáte došlo k riadnemu zdaneniu daňou z pridanej hodnoty, a teda či žalobca splnil podmienky na uplatnenie osobitnej úpravy zdaňovania pri predaji použitého tovaru v tuzemsku stanovené jednak v § 66 zákona o DPH, ako aj v Smernici Rady 2006/112/ES v čl. 312 až 332.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov, resp. daňový poriadok, preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov, resp. v súčasnosti daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

V danej veci najvyšší súd zistil, že v obdobných veciach už rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky, napr. rozsudkami sp. zn. 6Sžf/20/2011 z 28. marca 2012, 6Sžf/29/2011 z 25. apríla 2012, 2Sžf/30/2012 z 24. apríla 2013, 2Sžf/40/2013 z 19. marca 2014 a 2 Sžf/42/2013.

Najvyšší súd zdôraznil predovšetkým povinnosť všetkých orgánov štátnej moci svojou činnosťou naplňovať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je právna istota a s princípom právnej istoty logicky korešponduje zásada rozhodovať v obdobných veciach rovnako.

Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená prostredníctvom ustanovenia § 250ja ods. 7 OSP, podľa ktorého: „Ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.“

Na základe citovaného ustanovenia odkazuje Najvyšší súd Slovenskej republiky na svoj rozsudok zo dňa 19. marca 2014, sp.zn. 2Sžf/40/2013, ktorého odôvodnenie ďalej v príslušnom rozsahu uvádza:

„Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. na účely tohto zákona sa nadobudnutím tovaru v tuzemsku z iného členského štátu rozumie nadobudnutie práva nakladať ako vlastník s hnutelným hmotným majetkom odoslaným alebo prepraveným nadobúdateľovi dodávateľom alebo nadobúdateľom alebo na ich účet do tuzemska z iného členského štátu.

Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu je predmetom dane, ak

- a) nadobúdateľom je zdaniteľná osoba, právnická osoba, ktorá nie je zdaniteľnou osobou, alebo zahraničná osoba, ktorá je identifikovaná pre daň v inom členskom štáte, a
- b) dodávateľom je osoba identifikovaná pre daň v inom členskom štáte, ktorá dodala tovar za protihodnotu, okrem dodania tovaru s inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet a okrem dodania tovaru formou zásielkového predaja.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. daňová povinnosť pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu vzniká

- a) 15. deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, keď sa uskutočnilo nadobudnutie tovaru, alebo
- b) dňom vyhotovenia faktúry, ak bola faktúra vyhotovená pre nadobúdateľa tovaru pred 15. dňom podľa písmena a).

Podľa § 20 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu sa považuje za uskutočnené, ak by takýto tovar bol považovaný za dodaný v tuzemsku.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. základom dane pri dodaní tovaru alebo služby je všetko, čo tvorí protihodnotu, ktorú dodávateľ prijal alebo má prijať od príjemcu plnenia alebo inej osoby za dodanie tovaru alebo služby, zníženú o daň. Do základu dane sa zahŕňa aj dotácia alebo príspevok, ktorý dodávateľ prijal alebo má prijať k cene tovaru alebo služby.

Osobitná úprava uplatňovania dane pri umeleckých dielach, zberateľských predmetoch, starožitnostiach a použitom tovare je upravená v § 66 zákona č. 222/2004 Z.z.

Podľa § 66 ods. 1 písm. d/ zákona č. 222/2004 Z.z. obchodníkom je zdaniteľná osoba, ktorá v rámci svojho podnikania kupuje, nadobúda v tuzemsku z iného členského štátu alebo dováža na účely ďalšieho predaja použitý tovar, umelecké diela, zberateľské predmety alebo starožitnosti, a pri tom koná vo svojom mene na svoj účet alebo vo svojom mene na účet inej osoby na základe zmluvy, podľa ktorej má právo na odplatu za obstaranie kúpy alebo predaja.

Podľa § 66 ods. 2 písm. b/ zákona č. 222/2004 Z.z. obchodník pri predaji umeleckých diel, zberateľských predmetov, starožitností a použitého tovaru, ktoré mu boli dodané na území Európskych spoločenstiev, je povinný uplatňovať osobitnú úpravu, ak uvedené tovary boli dodané osobou, ktorá je identifikovaná pre daň v tuzemsku alebo v inom členskom štáte, a dodanie tovaru bolo oslobodené od dane podľa § 42 alebo podľa zodpovedajúceho ustanovenia zákona platného v inom členskom štáte.

Podľa § 42 vety prvej zákona č. 222/2004 Z.z. oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý sa používal výlučne na činnosti oslobodené od dane podľa § 28 až 41 bez možnosti odpočítania dane podľa § 49 ods. 3, a dodanie tovaru, pri ktorého nadobudnutí nie je možnosť odpočítania dane podľa § 49 ods. 7 písm. a/, b/, c/ a e/.

Podľa § 66 ods. 3 zákona č. 222/2004 Z. z. základom dane pri predaji tovaru podľa odseku 2 je kladný rozdiel medzi predajnou cenou a kúpnu cenou znížený o daň. Ak ide o predaj použitého tovaru podľa odseku 1 písm. e/, základ dane podľa prvej vety sa rozdelí pomerne podľa výšky jednotlivých splátok a na daňovú povinnosť sa vzťahuje § 19 ods. 3.

Podľa § 69 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z.z. pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu

je povinná platiť daň osoba, ktorá tovar nadobudne podľa § 11 a § 11a.

Podľa článku 226 bod 14 Smernice Rady 2006/112/ES bez toho, aby boli dotknuté osobitné ustanovenia uvedené v tejto smernici, faktúry vyhotovované podľa čl. 220 a 221 musia obsahovať iba tieto údaje: v prípade uplatňovania jednej z osobitných úprav na použitý tovar, umelecké diela, zberateľské predmety a starožitnosti odkaz na čl. 313, 326 alebo 333 alebo na príslušné vnútroštátne ustanovenia, alebo iný odkaz, ktorý uvádza, že sa uplatnila jedna z týchto úprav.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení obmedzí len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Predovšetkým podľa názoru najvyššieho súdu možno prisvedčiť postupu daňového úradu, ktorý v pozícii prvostupňového správneho orgánu vydal po vykonanej daňovej kontrole, podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona o správe daní a poplatkov dodatočný platobný výmer, ktorým žalobcovi vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty, lebo v uvedenom zdaňovacom období v rozpore s § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. priznal v nesprávnej výške zdaniteľné obchody pri dodaní a predaji ojazdených motorových vozidiel, keď v daňovom priznaní vykazala ako základ dane kladný rozdiel medzi predajnou a kúpnu cenou podľa osobitnej úpravy pri použití tovaru podľa § 66 citovaného zákona, pričom na uplatnenie osobitnej úpravy dane pri umeleckých dielach, zberateľských predmetoch, starožitnostiach a použití tovaru neboli splnené podmienky ustanovené v § 66 zákona č. 222/2004 Z.z., konkrétne ojazdené motorové vozidlá neboli dodané osobou uvedenou v § 66 ods. 2 citovaného zákona a taktiež faktúry dodávateľa neobsahovali kogentne upravené náležitosti daňového dokladu v zmysle čl. 226 bod 14 Smernice Rady 2006/112/ES účinné od 1. januára 2007.

V danom prípade ide nepochybne o tzv. intrakomunitárne obchody s tovarom, ktoré sú založené na tom, že tovarový obchod medzi osobami identifikovanými pre DPH v rôznych členských štátoch EÚ prebieha tak, že na strane dodávateľa dochádza k intrakomunitárnemu dodaniu tovaru (miesto dodania tovaru je v členskom štáte dodávateľa), ktoré je oslobodené od dane a na strane odberateľa dochádza k intrakomunitárnemu nadobudnutiu tovaru (miesto nadobudnutia je v členskom štáte odberateľa), ktoré je zdaňované. V systéme uplatňovania dane v členských štátoch EÚ platí základný princíp výberu dane z pridanej hodnoty členským štátom určenia, pričom tento princíp zdaňovania tovaru v štáte určenia sa uplatňuje pri splnení určitých podmienok a znamená zdanenie tovaru v tom členskom štáte, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava tovaru.

Vo vzťahu k námietke, ktorou žalobca poukazoval na jej oprávnenosť uplatnenia osobitnej úpravy zdanenia podľa § 66 zákona č. 222/2004 Z.z. nedá odvolaciemu súdu neuviesť, že predovšetkým správny orgán rozhodujúci na prvom stupni vyčerpávajúcim spôsobom, aj prostredníctvom dožiadania podľa čl. 5, kap. II bod 1 Nariadenia Rady (ES) č. 1798/2003 zo 7. októbra 2003 o administratívnej spolupráci v oblasti dane z pridanej hodnoty a ktoré zrušuje nariadenie (EHS) č. 218/92 náležite zistil skutkový stav, ktorý bol zákonným podkladom k vydaniu prvostupňového správneho rozhodnutia a následne podkladom k vydaniu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Na základe takto zisteného skutkového stavu je zjavné, že v danej veci neboli splnené zákonné podmienky na uplatnenie osobitného režimu zdaňovania prírážky pri použití tovaru, nakoľko sa jednalo, ako bolo už zdôvodnené vyššie o tzv. intrakomunitárne obchody (keďže k zdaneniu tovaru došlo na území SR; žalobca podľa § 69 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. zaplatil DPH za nadobudnutý tovar, pričom túto skutočnosť nespochybňoval).

Odvolací súd, tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného, nevzhliadol ich nezákonnosť, tieto podľa jeho názoru, sú náležité a podrobne odôvodnené, zdôrazniac zároveň, že žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vypořiadal so všetkými námietkami žalobkyne, vznesenými v jej odvolaní.

Odvolací súd, rovnako zhodnotiac spôsob, akým sa prvostupňový súd jednotlivo vypořiadal so žalobnými námietkami žalobcu v odôvodnení svojho rozhodnutia musí konštatovať, že tento náležité, správne aplikujúc príslušné ustanovenia právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetnú vec, zodpovedal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na každú vznesenú námietku žalobcu a realizoval tak jeho ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého rozhodnutie súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, považujúc rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ako aj prvostupňového správneho orgánu za zákonné, vydané na základe spoľahlivo a náležite zisteného skutkového stavu, vyhodnotiac námietky žalobkyne uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1 a 2 OSP.“

Vzhľadom na to, že skutkové zistenia, z ktorých vychádzali daňové orgány oboch stupňov v citovanom rozhodnutí najvyššieho súdu boli obdobné ako skutkové zistenia vo veci, ktorá je predmetom tohto súdneho preskúmavacieho konania (dodávateľské faktúry z Rakúska, týkajúce sa dodávky tovaru - použité motorové vozidlá - tu v zdaňovacom období I. štvrťrok 2009), dospel v danej veci senát najvyššieho súdu k záveru, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/26/2012-140 zo dňa 2. júla 2013 je potrebné podľa § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdiť z jeho vecne a právne správnych dôvodov.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca nebol ani v odvolacom konaní úspešný a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.